

Sygn. akt III AUa 1284/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Gdańsku

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji J. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt VII U 161/18

1. oddala apelację;
2. zasądza od J. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Grażyna Czyżak SSA Jerzy Andrzejewski SSA Daria Stanek

Sygn. akt III AUa 1284/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. dokonał rocznego rozliczenia emerytury J. P. w związku z osiągniętym przychodem w roku 2016, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. z uwagi na niedokonanie do dnia 13 października 2017 r. wpłaty na FUS. Jak podano, łączny przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w ww. okresie wyniósł 31.547,03 zł i przekroczył niższą kwotę graniczną ustaloną dla tego okresu, tj. 28.402,40 zł, łącznie o kwotę 3.144,63 zł. Tym samym w ocenie organu rentowego osiągnięty przez ubezpieczonego przychód uzasadniał zmniejszenie łącznej kwoty świadczenia za ww. okres o kwotę przekroczenia niższej kwoty

granicznej przychodu, tj. o 3.144,63 zł. Po dokonaniu rozliczenia organ rentowy ustalił, że ubezpieczony pobrał nienależnie świadczenie

w kwocie 3.144,63 zł. Jednocześnie wskazano, że od dnia 1 listopada 2016 r. świadczenie jest wypłacane w pełnej wysokości z uwagi na ustalone prawo do emerytury oraz w związku z ukończeniem przez ubezpieczonego wieku 65 lat.

Od decyzji odwołanie złożył ubezpieczony J. P. zaskarżając ją w całości. Jak wyjaśnił, przeszedł on na tzw. emeryturę na starych zasadach po przepracowaniu wymaganych lat pracy, w tym w większości w warunkach szkodliwych. Z kolei w 2015 r. skończył on 65 lat. W jego ocenie zmiana zasad rozliczania z dodatkowych zarobków w trakcie korzystania z wcześniej nabytych praw jest dla niego wyjątkowo krzywdząca. Zdaniem ubezpieczonego przypisywanie przychodu do miesiąca,

w którym otrzymał zapłatę, a nie do okresu, w którym go wypracował jest zbyt daleko idącą dowolnością ze strony ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji. Nadto złożono wniosek o zasądzenie od ubezpieczonego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie VII U 161/18 oddalił odwołanie (punkt pierwszy) oraz zasądził od J. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt drugi).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Ubezpieczony J. P., urodzony w dniu (...), od dnia 21 listopada

2010 r. ma przyznane prawo do emerytury. Decyzją z dnia 24 listopada 2010 r. pozwany przyznał ubezpieczonemu emeryturę na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, przy czym ustalona emerytura była świadczeniem mniej korzystnym. Wobec tego ubezpieczonemu wypłacano emeryturę obliczoną

w myśl art. 26 i wynoszącą 2.854,07 zł brutto jako świadczenie korzystniejsze. Decyzja zawierała pouczenie (pkt V–VII), kiedy prawo do emerytury ulega zawieszeniu albo świadczenie ulega zmniejszeniu. W dniu 13 lipca 2017 r. J. P. złożył do pozwanego wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury poprzez doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych przebytych

po przyznaniu świadczenia. Decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu doliczenia okresów składkowych i nieskładkowych do emerytury. W dniu 11 września 2017 r.

do pozwanego wpłynęło zaświadczenie o zarobkach J. P.. Pracodawca (...) s.c. w S. wskazał, iż J. P. był zatrudniony na umowę zlecenie w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. i z tego tytułu wykonywał pracę na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul (...) w S.. Jak podano, z tego tytułu były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne. Uzyskany za ww. okres przez ubezpieczonego przychód brutto wyniósł 8.019,47 zł, zaś w poszczególnych miesiącach 2016 r. wyniósł: styczeń

2016 r. – 0 zł, luty 2016 r. – 0 zł, marzec 2016 r. – 4.408,49 zł, kwiecień 2016 r. – 401,22 zł, maj

2016 r. – 401,22 zł, czerwiec 2016 r. – 401,22 zł, lipiec 2016 r. – 401,22 zł, sierpień 2016 r. –

401,22 zł, wrzesień 2016 r. – 401,22 zł, październik 2016 r. – 401,22 zł, listopad 2016 r. – 401,22 zł, grudzień 2016 r.

– 401,22 zł. Pismem z dnia 19 września 2017 r. pozwany dokonał rozliczenia emerytury J. P. w związku z przychodem uzyskanym w poszczególnych miesiącach w roku 2016

w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. W dniu 23 listopada 2017 r. wydano zaskarżoną decyzję. Pismem z dnia 6 grudnia 2017 r. pracodawca (...) s.c. w S. wskazał, iż J. P. za 2016 r. uzyskał przychód brutto 4.012,20 zł. Jednocześnie podano, że za 2015 r. przychód wyniósł 4.007,27 zł, ale z uwagi na fakt, że Wspólnota Mieszkaniowa nie miała środków w 2015 r. wypłata nastąpiła w 2016 r.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia odpowiedzialności ubezpieczonego J. P. za zwrot nienależnie pobranego przez niego świadczenia z ubezpieczenia społecznego

w postaci emerytury za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. w łącznej kwocie 3.144,63 zł wobec faktu, iż łączny przychód osiągnięty przez ubezpieczonego ww. okresie wyniósł 31.547,03 zł i przekroczył niższą kwotę graniczną ustaloną dla tego okresu, tj. 28.402,40 zł, łącznie o kwotę 3.144,63 zł. Sąd Okręgowy dokonał analizy

zasad zwrotu nienależnie pobranych świadczeń wskazanych w art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.; dalej jako ustawa systemowa) oraz art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.

z 2018 r., poz. 1270 ze zm.; dalej jako ustawa emerytalna), kwestii związanych z kwotą nienależnie pobranych świadczeń w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 104 ustawy emerytalnej, zasad zawieszania lub zmniejszania świadczeń emerytalnych w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego określonych w art. 104 ustawy emerytalnej i komunikacie Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 listopada

2016 r. w sprawie granicznych kwot przychodu dla 2016 r. stosowanych przy zawieszaniu albo zmniejszaniu emerytur i rent (M.P. z 2016 r., poz. 1130), z którego wynika, że w spornym okresie

od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. łączna niższa kwota graniczna wyniosła 28.402,40 zł. Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony od dnia (...) jest uprawniony

do emerytury. Na przestrzeni lat w stosunku do J. P. pozwany wydał szereg decyzji

w przedmiocie przyznania i rozliczenia emerytury, w tym m.in. decyzja z dnia 24 listopada 2010 r.

o przyznaniu emerytury. Podkreślenia wymaga, iż wszystkie ww. decyzje zawierały pouczenie

o okolicznościach warunkujących konieczność zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, zmniejszenia świadczenia w przypadku osiągnięcia konkretnego pułapu przychodu, jak również konieczności poinformowania organu o fakcie i kwocie osiąganego przychodu. Ubezpieczony miał zatem możliwość zapoznania się z informacją i pouczeniami w doręczanych jemu decyzjach. Niewątpliwie J. P. został pouczony o obowiązku zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, jak również o okolicznościach warunkujących zmniejszenie lub zawieszenie prawa do świadczenia

w przypadku osiągania odpowiedniego przychodu, a także o konieczności poinformowania organu

o fakcie i kwocie osiąganego przychodu. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podzielił stanowisko zaprezentowane przez organ rentowy jako w pełni zasadne i zasługujące na uwzględnienie. Skoro bowiem wnioskodawca został prawidłowo

pouczony o konsekwencji zaistnienia sytuacji, w których przyznane jemu świadczenie podlegało zawieszeniu (tj. w przyznanej kwocie przynajmniej w pewnym zakresie było nienależne), to niewątpliwie za prawidłowe należało

uznać rozliczenie emerytury dokonane przez organ rentowy. Z przedłożonego do akt sprawy zaświadczenia od pracodawcy ubezpieczonego wynika jednoznacznie wysokość uzyskiwanego przez J. P. wynagrodzenia z tytułu umowy

zlecenia. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego przy ustalaniu, czy przychód wpływa na zawieszenie lub zmniejszenie świadczenia obowiązuje zasada, zgodnie z którą przychód uważa się za osiągnięty w roku, w którym został wypłacony

lub przedstawiony do wypłaty. Niezależnie od tego, w jakim okresie wykonywana była praca, z której uzyskano przychód, wynagrodzenie uznawane jest za przychód osiągnięty w miesiącu (roku), w którym go wypłacono (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lutego 2018 r., III AUa 703/17, LEX nr 2481779). Tym samym bez

znaczenia jest tutaj okoliczność, że J. P. za 2016 r. miał uzyskać przychód brutto 4.012,20 zł. Natomiast za 2015 r. przychód wyniósł 4.007,27 zł, ale z uwagi na fakt, że Wspólnota Mieszkaniowa nie miała środków w 2015 r. wypłata

nastąpiła w 2016 r. Równocześnie należy przychylić się do stanowiska pozwanego organu rentowego, którego zdaniem nie ma podstaw

do uznania, że przepisy dotyczące zasad zawieszania prawa lub zmniejszenia wysokości świadczenia nie znajdują zastosowania w sprawie ubezpieczonego. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 marca 2015 r.

(I UK 247/14, LEX nr 1710347), stosownie do treści art. 138 ust.

1 i 2 ustawy emerytalnej osoba, która nienależnie pobrała świadczenie, jest zobowiązana do jego zwrotu, a świadczeniem nienależnie pobranym jest między innymi świadczenie wypłacone pomimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba je pobierająca była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Zatem, aby móc rozstrzygnąć o istnieniu

obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia należy na wstępie jednoznacznie stwierdzić, czy spełnione zostały przesłanki zawieszania lub zmniejszenia tego świadczenia określone w art. 103-106 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106. Natomiast w myśl ust. 2 przepisu ust. 1 nie stosuje się do

emerytów, którzy osiągnęli wiek emerytalny 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni),

z zastrzeżeniem art. 103a. Jak wynika z treści art. 103a ustawy emerytalnej prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego

rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Nadto zgodnie z treścią art. 127 ust. 1 ustawy emerytalnej emeryt lub rencista jest zobowiązany zawiadomić organ rentowy o podjęciu działalności, o której mowa w art. 104 ust. 1-4, i o wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu, a po upływie roku kalendarzowego - o wysokości tego przychodu uzyskanego w poprzednim roku kalendarzowym. Zaznaczenia wymaga, że zgodnie

z ust. 1a tego przepisu obowiązek określony w ust. 1 nie dotyczy emerytów, którzy wiek emerytalny 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni) osiągnęli przed podjęciem działalności, o której mowa w art. 104 ust. 1-4. W świetle powyższych przepisów należy stwierdzić, że emeryci, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny (60 lat kobieta, 65 lat mężczyzna) mogą dorabiać do swoich świadczeń bez żadnych ograniczeń. Podobnie emeryci, którzy powszechny wiek emerytalny ukończyli przed podjęciem pracy zarobkowej lub przed przejściem na emeryturę - nie muszą oni informować organu rentowego o tym, ile sobie dorabiają do świadczenia. Niezależnie od wysokości osiąganego przychodu ich świadczenia nie podlegają zawieszeniu ani zmniejszeniu. Z kolei w realiach niniejszej sprawy należy zauważyć, że J. P. ma przyznane prawo do emerytury nie z chwilą osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, a wcześniej (tj. od (...)) – wówczas osiągnął wiek 60 lat). Zatem w przypadku ubezpieczonego obniżony wiek (przy którym ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury) jest traktowany jako jego wiek emerytalny. Wobec tego ubezpieczony jest zobowiązany do zgłoszenia faktu osiągania przychodu i w związku z tym obowiązują go limity przychodu z art. 104 ustawy emerytalnej. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest zatem przyczyn dla uwzględnienia odwołania ubezpieczonego, ponieważ zaskarżona decyzja odpowiada prawu, opiera się na rozliczeniu świadczeń emerytalnych przypadających za 2016 r. i w swojej treści przywołuje prawidłowy wynik rozliczenia tychże świadczeń, wiążący się z obowiązkiem zwrotu pozwanemu tytułem nienależnego świadczenia prawidłowo wskazanych kwot. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów, Sąd Okręgowy w punkcie pierwszym sentencji wyroku oddalił odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji. W punkcie drugim sentencji wyroku sąd orzekł

o kosztach zastępstwa procesowego, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art. 108 k.p.c. oraz na podstawie § 9 ust.

§ 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 w brzmieniu od dnia 27 października 2016 r.) ustalając je w wysokości 180 zł, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając go w całości i zarzucając mu brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji dowodzącej jego wieku emerytalnego, tolerowania dowolności ZUS Oddział w G. w kwestiach uznawania bądź nieuznawania poszczególnych dokumentów i danych w nich zawartych.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczony wyjaśnił, że Sąd Okręgowy w całości pominął fakt, iż w dniu (...) ukończył 65 lat i co za tym idzie nie obowiązuje go art. 103a ustawy emerytalnej, gdyż nie pracował u dotychczasowego pracodawcy i nie musiał dokonywać rozwiązania stosunku pracy. Dodatkowe zatrudnienie, a tym samym uzyskany dochód dotyczy okresu już po ukończeniu 65 roku życia, gdyż obejmował on przedział czasu od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu.

Przedmiotem sporu było, czy J. P. jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń emerytalnych za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. w kwocie 3.144,63 zł.

Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, że art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) stanowi, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Stosownie do ust. 2 pkt 1 tego artykułu, za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Zwrot „była pouczona o braku prawa” nie może być rozumiany dosłownie; chodzi tu o klasyczne pouczenie, w którym organ rentowy informuje ubezpieczonego, że utraci prawo do świadczenia, gdy wystąpią okoliczności, które zgodnie z przepisami prawa spowodują utratę tego prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., III UK 63/05). Pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, by pobierający świadczenie mógł odnieść je do swojej sytuacji, jednak nie musi odnosić się do indywidualnie pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z okoliczności wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 136/04, OSNP 2005, Nr 16, poz. 252). Pouczenie może polegać na przytoczeniu przepisów określających te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść do własnej sytuacji (wyroki Sądu Najwyższego z: 14 marca 2006 r., I UK 161/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 78; 10 czerwca 2008 r., I UK 394/07, 25 czerwca 2010 r., II UK 66/10). Zważywszy na funkcję, jaką pouczenie odgrywa w normatywnej konstrukcji nienależnie pobranego świadczenia, warunkiem uznania, że ubezpieczony pobrał takie nienależne świadczenie jest ustalenie przez sąd, że pobierający świadczenia wiedział (został pouczony) "o braku prawa do ich pobierania" (wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2007 r., I UK 90/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 301).

Mając na względzie powyższe rozważania prawne uznać należało, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów regulujących kwestie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, zasad zawieszania lub zmniejszania świadczeń emerytalnych i trafnie uznał, że łączny przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w okresie styczeń – październik 2016 r. wyniósł 31.547,03 zł

i przekroczył niższą kwotę graniczną ustaloną dla tego okresu, tj. 28.402,40 zł, łącznie o kwotę 3.144,63 zł. Tym samym osiągnięty przez ubezpieczonego przychód uzasadniał zmniejszenie łącznej kwoty świadczenia za ww. okres o kwotę przekroczenia niższej kwoty granicznej przychodu, tj.

o 3.144,63 zł. Sąd I instancji także prawidłowo wskazał, że organ rentowy wydał szereg decyzji

w przedmiocie przyznania i rozliczenia emerytury, w tym m.in. decyzja z dnia 24 listopada 2010 r.

o przyznaniu emerytury, które zawierały pouczenie o okolicznościach warunkujących konieczność zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, zmniejszenia świadczenia w przypadku osiągnięcia konkretnego pułapu przychodu, jak również konieczności poinformowania organu o fakcie i kwocie osiąganego przychodu. Ubezpieczony miał zatem możliwość zapoznania się z informacją i pouczeniami w doręczanych mu decyzjach. Przyjąć zatem należy, że wnioskodawca został pouczony o obowiązku zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, jak również o okolicznościach warunkujących zmniejszenie lub zawieszenie prawa do świadczenia w przypadku osiągania odpowiedniego przychodu, a także o konieczności poinformowania organu o fakcie i kwocie osiąganego przychodu.

Zdaniem Sądu Odwoławczego ubezpieczony w apelacji nie podniósł zarzutu, który mógłby skutkować zmianą zaskarżonego wyroku. Wskazał jedynie, że skoro w dniu (...) ukończył 65 lat, to nie obowiązuje go art. 103a ustawy emerytalnej.

Przypomnieć należy, że J. P., urodzony w dniu (...) od dnia

(...) miał przyznane prawo do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na posiadanie 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Nie było to świadczenie emerytalne przyznane z uwagi na osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego.

W dniu (...) apelujący ukończył wprawdzie 65 lat, ale do dnia 30 września 2017 r. obowiązywała regulacja prawna wskazana w art. 24 ust. 1b pkt 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej ustawa emerytalna), z której wynikało, że wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 października 1950 r. do dnia 31 grudnia 1950 r. wynosi co najmniej 66 lat. Dopiero z dniem 1 października 2017 r. weszła w życie nowelizacja ustawy emerytalnej (ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw /Dz.U. z 2017 r., poz. 38/) , która wprowadziła w art. 24 ust. 1 zasadę, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn (...). Ubezpieczony ukończył 66 rok życia z dniem 21 listopada 2016 r., co oznacza, że wówczas zaczęła obowiązywać go regulacja prawna wskazana w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z której wynika, że w stosunku do niego nie stosuje się zasady, że prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106. W związku z tym od dnia 1 listopada 2016 r. świadczenie jest wypłacane przez organ rentowy w pełnej wysokości.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, który oddalił odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji i w konsekwencji rozstrzygnął w zakresie zwrotu przez ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego pozwanemu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach procesu za II instancję Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie drugim wyroku uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art. 108 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSA Grażyna Czyżak SSA Jerzy Andrzejewski SSA Daria Stanek